

← VIRGINIA PIERPAP →



Διακεκριμένη Ἑλληνίς—πρότυπον Ἑλληνικοῦ κάλλους — ἡ Βιργινία Πιεργάρ ἀφῆκε τὴν ὑστάτην πνοὴν ὑπὸ τὸν Ἀιτικὸν οὐρανόν, τὸν ὅποιον ἐνοστάλγει κατὰ τὸ εἰκοσαστὲς διάστημα τῆς ἐν Βρυξέλλαις διαμονῆς της.

Ἡ ἀποθανοῦσα, τὸ γένος Ἀμπελά, διεκρίνετο διὰ τὴν ἔξοχον καλλονήν. Ἐν Σύρῳ ὡς κόρη εἴλκυσεν ὄχι μόνον τὼν συμπολιτῶν της τὸν θαυμασμόν, ὄχι μόνον ἐνέπνευσε τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὔτινες ἐλάξενον χάριν αὐτῆς αἰσθηματικούς στίχους, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων ἐπέσυρε τὴν ἀγάπην, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ν. Κήρυκος» τῆς Ὑόρκης Ε. Μόρτων, ὅστις παρὰ τῶν ἐν Σύρῳ τοσοῦτον ἐθέλχθη ἀπὸ τὴν χάριν καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς Βιργινίας Ἀμπελά, ὥστε ἐπιμόνως τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Οἱ γονεῖς τῆς κόρης ἀπεποιήθησαν καὶ ὁ ξένος ἀνταποκριτής, διὰ τὰ λησμονήσῃ τὸν σφοδρὸν ἔρωτά του, ἐρρίφθη εἰς ριψοκινδύνους ἐξερευνήσεις, αἵτινες ἀπῆθανάτισαν τὸ ὄνομά του. Διότι ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς τῆς Σύρου ὑπῆρξεν ἀργότερα ὁ μέγας ἐξερευνητὴς τῆς Ἀφρικῆς Στάνλεϋ!

Ἡ Βιργινία Ἀμπελά ἐγένετο κατόπιν οὕτως τοῦ Βέλγου διοργανωτοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ταχυδρομείων κ. Ἰουλ. Πιεργάρ, διατηρήσασα μέχρι τοῦ θανάτου της τὴν εὐγενὴ καὶ εὐγραμμα χαρακτηριστικὰ τῆς καλλονῆς της, πρὸς τὰ ὅποια συνήκοντε κάλλος ψυχῆς καὶ πνεύματος.

ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ



ΛΗΝ τῶν πολλῶν ἀξιολόγων ἔργων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος, εἰς τὸν ἡρειπωμένον γυναικωνίτην τοῦ ἰδίου ναοῦ ἀνεκάλυψα δύο ὡραίας εἰκόνας Βυζαντινοκρατικῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ χρόνος, ὁ κφιορτής, ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀμεριμνησία, τοσοῦτον ἔχουν φθείρει αὐτάς, ὥστε ὀλίγον καιρὸν νομίζω, θὰ διατηρηθῶσιν, ἐὰν δὲν ληφθῇ μέριμνα διὰ τὰ δύο ταῦτα πραγματικὰ καὶ μοναδικὰ κειμήλια, τὰ ἄξια μελέτης καὶ περιγραφῆς. Ἡ μία μάλιστα τῶν ἀξίας, διότι εἶναι καὶ ἱστορικὴ. Τὰ δύο ταῦτα κειμήλια μελετήσας ἐπισταμένως, ἀνέυρον εἰς αὐτὰ πλείστας ἰδιοτροπίας τοῦ τεχνίτου καὶ ποικιλίαν προσώπων ὀρθοδόξων ἁγίων μετὰ δυτικῶν τέχνην μεγίστην ἐπὶ τῶν παριστανόμενων. Ἀμφότεραι δὲ αἱ λησμονημένα αὐταὶ εἰκόνας εἶναι ἔργα τοῦ Φιλοθέου τοῦ Ἱερομονάχου. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν πα-

ριστὰ τὴν «Θεῖαν Λειτουργίαν». Ἡ ἑτέρα δέ, περὶ ἧς ὁ λόγος, μοναδικὴ ὄντως εἰκὼν ὕψους 1,50 καὶ 1,20 πλάτους εὐρίσκεται εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Ἀνώθεν αὐτῆς ἀπεικονίζεται ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, μὲ ὕψος σεβάσιμον καὶ ἐπιβλητικόν, ἐξεργασμένος μετὰ μεγίστης λεπτομερείας ἐν εἰδῇ μικρογραφήματος (miniatura.) Τὰ ἄμφια τοῦ ἁγίου τούτου εἶναι ἐξεργασμένα διὰ πολυχρῶμων χρυσοκονδυλιῶν μεγίστης τέχνης· κινεῖ δὲ μᾶλλον τὸν θαυμασμόν τὸ πετραχήλιόν του, ἐπὶ τοῦ ἐποίου ὁ ζωγράφος ἐπὶ τῶν χρυσωμάτων ἐξιστόρησε μικροτάτας ἀγιογραφικὰς παραστάσεις μεγίστης τέχνης, ὑπὸ ἐπόψιν σχεδίου. Παρὰ τὴν ἁγίον Σπυρίδωνα παρίσταται ἡ Ἁγία Ἰουστίνη, ἐνδεδυμένη μὲ βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ὁ ἀγιογράφος δὲ αὐτὸς ἀπέτύπωσε τοσοῦτον λαμπρῶς, πράγματι, ὅλον τὸ μεγαλεῖόν καὶ τὴν χάριν τῆς βασιλείσεως, ἡ περιβολὴ αὐτῆς εἶναι τοσοῦτον ἐπεξεργασμένη, ὡς καὶ ἡ ἑκφρασίς της τοσοῦτον ἀγέρωχος, ὥστε ἐκ πρώτης ὁψews ἀναγνωρίζει τις ὅτι πρόκειται περὶ βασιλείσεως. Πλησίον ταύτης

παρίσταται ἡ «Παναγία ἡ Ἐλπίς» βαστάζουσα τὸν μονογενῆ της, ἐν μέσῳ νεφῶν ἐναερίων καὶ ἡμιθύστων, πέριξ δὲ αὐτῆς ἀπεικονίζονται αἱ ἱπτάμεναι ταξιαρχίαι τῶν Ἀγγέλων, εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὑποίων ἡ ἀρίστη τέχνη τοῦ ζωγράφου καὶ ἡ λεπτομερὴς αὐτοῦ ἐργασία, ἀπειτύπωσε τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν δόξιν αὐτῶν.

Πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς Θεοτόκου παρίσταται, φέρουσα μοναχικὸν ἔνδυμα ἡ Ἁγία Πελαγία, παρὰ ταύτην δὲ ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος, σιδάσμιος τὴν μορφήν καὶ κάλλιστα ἀπεικονιζόμενος. Κάτωθεν φαίνονται πλοῖα πολεμικὰ σηματολόγιστα διὰ αὐστριακῶν καὶ ἐνετικῶν σημαίων, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ παρίσταται ὁ Θεοφώτιστος Βασιλεὺς τῶν βασιλέων ἐπὶ θρόνου χρυσοκεντήτου καθήμενος καὶ ἔχων τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τοὺς πανηγυρίζοντας τὴν νίκην του, οἵτινες φαίνονται μακρόθεν ἐντὸς τῶν πλοίων ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἐν τοιαύτῃ μικρογραφικῇ παραστάσει εἶναι τελειοτάτη.

Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι σπανία καὶ ἱστορικὴ. Ἐγγράφη δὲ μετὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου, ὡς ἀνάμνησις τῶν ἠνωμένων στόλων τῶν Ἑνετῶν καὶ

Αὐστριακῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν ναύαρχον Βενιέρην καὶ τὸν Αὐστριακὸν Δὸν Ζουὰν ἐνίκησαν κατὰ τὴν 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1571 καὶ κατεπόντισαν ἐν Ναυπάκτῳ τὸν τουρκικὸν στόλον. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς νίκης ἐώρταζεν ἡ Ἁγία Ἰουστίνη, τὴν δὲ 8ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡ Ἁγία Πελαγία. Ὁ Φιλόθεος ὁ Ἱερομόναχος ἀπεικόνισεν ἀμφοτέραις τὰς ἁγίας, διότι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Πελαγίας ἐωρτάζοντο τὰ ἐπινίκια ὑπὸ τῶν νικητῶν τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ὡς προστάτην τῆς Ἑπτανήσου, τὸν δὲ Ἅγιον Ἐλευθέριον ὡς ἀπελευθερώσαντα τοὺς ἠνωμένους στόλους ἐκ τῆς καταδρομῆς τοῦ Τουρκικοῦ ὡς καὶ τὴν Παναγίαν τὴν «Ἐλπίδα», διότι ἤλπισαν ἐπὶ τὴν νίκην.

Τελευτῶντες ἀποφαινόμεθα, ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτέρων κειμηλίων τῶν ἐν Ζακύνθῳ εὐρισκομένων, ἥτο δὲ ἄγνωστος καὶ ἐλησμονημένη μέσα εἰς τῆς λήθης τὸν κοινορτόν ἀνεκάλυψε δὲ τυχὴν μετὰ πολλοῦ κόπου, ἄλλως τίς εἶδεν ποῦ θὰ κατέληγεν.

Δ. Σ. ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ ζωγράφος

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ



«Πανελλήνιον»

Θεάτρον.

Τειάρτη προῶεις

τῶν «Λωποδυτῶν»